

POSTANOWIENIE

8 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 8 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A.N.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 28 marca 2025 r., I ACa 1783/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia stronie pozwanej niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

[PG]

UZASADNIENIE

Powódka – A.N. w pozwie skierowanym przeciwko Bank spółce akcyjnej z siedzibą w W. domagała się, w szczególności, zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 244.493,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 10 października 2020 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu wszystkich świadczeń otrzymanych od strony powodowej przez pozwanego Bank S.A. w W. i jego

poprzednika prawnego – Bank1 S.A. w G. w okresie od 10 stycznia 2011 r. do 13 marca 2020 r. na podstawie umowy o kredyt hipoteczny nr [...] z 14 marca 2006 r., jako świadczeń nienależnych z uwagi na bezwzględną nieważność tej umowy kredytowej w całości; ustalenia nieistnienia stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy o kredyt hipoteczny nr [...] zawartej 14 marca 2006 r. między stroną powodową a poprzednikiem prawnym pozwanego (Bank1 S.A. w G.), ewentualnie, zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki – A.N., kwoty 89.903,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 10 października 2020 r. do dnia zapłaty- z tytułu zwrotu świadczeń strony powodowej w części nienależnie pobranej przez pozwanego i jego poprzednika prawnego – Bank1 S.A w okresie od 10 stycznia 2011 r. do 13 marca 2020 r. na podstawie umownych abuzywnych postanowień denominacyjnych ze spornej umowy o kredyt nr [...] z 14 marca 2006 r.

Uzasadniając żądanie, powódka wyjaśniła, że działając jako konsument wspólnie z J.G., będącym także konsumentem (zmarłym [...] 2016 r.) zawarła 14 marca 2006 r. z poprzednikiem prawnym pozwanego – Bank S.A. z siedzibą w G., umowę nr [...] o kredyt mieszkaniowy [...] następnie aneksowaną. Celem kredytu, ostatecznie udzielonego w kwocie 172.989,56 CHF, było finansowanie części kosztów nabycia działki budowlanej położonej w miejscowości N. gm. O., działka nr [...] o nr KW [...].

Dnia 1 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy rozwiązał przez rozwód małżeństwo J.G. oraz powódki, a [...] 2016 r. J.G. zmarł.

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank wniósł o oddalenie powództwa w całości; podniósł też zarzut przedawnienia roszczeń powódki.

W wyniku rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z 20 stycznia 2023 r., w szczególności, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 244.493,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 października 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 1); ustalił nieistnienie stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy o kredyt nr [...] zawartej w dniu 14 marca 2006 r. między stroną powodową, a poprzednikiem prawnym pozwanego – Bank1 S.A. z siedzibą w G. (pkt 2).

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniosła strona pozwana, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 20 stycznia 2023 w całości, podnosząc wyszczególnione w jej treści zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.: art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 327¹ §1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 278 k.p.c. oraz art 235² § 1 pkt 2 k.p.c., art. 233 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, tzn.: art. 69 ust. 1 Pr. bank, w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c., art. 58 § 2 k.c., art. 358¹ § 2 k.c., art. 385¹ § 1 k.c. i art. 22 Konstytucji RP, art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 385² k.c. w zw. z art. 1 ust 2 Dyrektywy 93/13 w zw. z art. 358¹ § 2 k.c. i art. 111 ust. 1 pkt 4 Prawa bankowego oraz w związku z art. 4 ust 1 Dyrektywy 93/13 i ust. 2 lit. c) załącznika do Dyrektywy 93/13, art. 385¹ § 1 k.c., art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 385¹ k.c., art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 385² k.c., art. 65 § 1 k.c., art. 358 § 1 i 2 k.c., art. L przepisów wprowadzających kodeks cywilny, art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. wnosząc jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd II instancji, że nie zachodzą podstawy prawne do zmiany wyroku (art. 386 § 4 k.p.c.), skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania. Skarżący zgłosił też zarzut zatrzymania przewidziany w art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c., a w przypadku braku uwzględnienia niniejszej apelacji wniósł o zmianę wyroku pierwszej instancji poprzez wskazanie, że wykonanie tego wyroku w zakresie punktu I oraz III jest uzależnione od uprzedniej zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 404.280,87 zł. Następco pozwany podniósł zarzut zatrzymania świadczeń strony powodowej na rzecz Banku, w zakresie kwoty 404.280,87 zł, stanowiącej równowartość wypłaconego stronie powodowej kapitału.

W odpowiedzi na apelację pozwanego, strona powodowa wniosła, między innymi, o jej oddalenie w całości, oddalenie i nieuwzględnienie zgłoszonego przez pozwanego zarzutu zatrzymania. Pismem z 20 marca 2025 r. pozwany zgłosił oświadczenie kredytobiorców o potrąceniu. Ostatecznie pozwany cofnął złożony zarzut zatrzymania, a w odniesieniu do dokumentacji związanej ze złożonym zarzutem potrącenia stwierdził, że doszło do wygaśnięcia zobowiązania w zakresie kwoty potrąconej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Wśród wielowątkowych rozważań Sąd II instancji podkreślił, że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy prawidłowo ustalił konsekwencje zastosowania w spornej umowie kredytowej klauzul niedozwolonych, dochodząc do wniosku, iż na podstawie art. 385¹ § 1 k.c., umowa ta nie wiąże stron. W dalszej kolejności Sąd odwoławczy stwierdził, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby strona powodowa uzyskała wyczerpującą informację na temat ryzyka związanego z zawarciem umowy o kredyt indeksowany do kursu CHF. W tych okolicznościach należało uznać, zgodnie z art. 385¹ § 2 k.c., że postanowienia umowy kredytowej odnoszące się do przeliczenia dokonywanych w PLN spłat rat kredytu i odsetek na CHF nie wiążą stron. Dalej zważyć należało, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do zastąpienia nieuczciwych warunków umownych innymi postanowieniami. Następnie Sąd Apelacyjny zważył, iż ocenie podlegało, czy po usunięciu ze spornej umowy jej niedozwolonych postanowień może ona nadal obowiązywać. W efekcie Sąd II instancji stwierdził, że w obowiązującym porządku prawnym brak jest przepisu szczególnego, który dawałby możliwość zastąpienia nieuczciwych postanowień umownych innymi postanowieniami. W szczególności z uwagi na brak unormowania szczególnego nie było podstaw do przyjęcia kursów walut wynikających z tabel kursowych pozwanego lub NBP. Następnie Sąd odwoławczy wskazał, że umowa między stronami została zawarta w 2006 r., a więc przed wejściem w życie ustawy antyspreadowej, przy czym samo obowiązywanie znowelizowanych przepisów Prawa bankowego nie uprawniało jednocześnie do uchylenia abuzywności zapisów umownych. Niemożliwe było również zastosowanie do rozliczenia stron art. 24 ust 3 ustawy o Narodowym Banku Polskim. Nie był to bowiem przepis prawa materialnego dający dodatkowe uprawnienia stronom umów, a jedynie przepis o charakterze ustrojowym regulującym zadania Narodowego Banku Polskiego w zakresie realizacji polityki walutowej. W związku powyższym, jak wskazał Sąd II instancji, niemożliwe było zastąpienie niedozwolonych klauzul denominacyjnych na podstawie art. 358 § 2 k.c. Sąd II instancji podkreślił również, że sądy nie pełnią funkcji prawotwórczej i nie są uprawnione do modyfikowania umów kredytowych po uznaniu za niedozwolone klauzul indeksacyjnych czy

denominacyjnych oraz zastępowania ich innymi miernikami wartości. Następnie Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 481 § 1 k.c. oraz art. 455 k.c. zasądając odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wcześniejszego niż dzień, kiedy należycie poinformowany przez Sąd o skutkach prawnych związanych z nieważnością umowy konsument złożył oświadczenie w zakresie korzystania z ochrony z art. 385 1 § 1 i 2 k.c. Sąd II instancji wskazał, że roszczenie strony powodowej o zapłatę z tytułu świadczenia nienależnego (art. 405 k.c. i art. 410 k.c.) ma charakter bezterminowy, a tym samym zgodnie z art. 455 k.c. powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c., art. 481 § 1 k.c.). Za takie wezwanie uznać należało doręczenie pozwanemu reklamacji. Wezwanie to nastąpiło wraz z doręczeniem stronie pozwanej 9 października 2020 r. reklamacji, w której powodowie wyznaczyli termin niezwłocznie. W konsekwencji, strona pozwana popadła w opóźnienie skutkujące powstaniem roszczenia odsetkowego po stronie powodowej od dnia następnego, tj. od 10 października 2020 r. i trudno, w ocenie Sądu II instancji, było się zgodzić ze zgłaszanymi przez skarżącego zastrzeżeniami co do daty wymagalności roszczenia powódki. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie było podstaw do przyjęcia, aby roszczenie to stawało się wymagalne dopiero z datą oświadczenia w zakresie korzystania z ochrony z art. 385 1 § 1 i 2 k.c. tj. 31 stycznia 2022 r.

Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 28 marca 2025 r. oddalił apelację pozwanego.

Pozwany – Bank S.A. z siedzibą w W. - skargą kasacyjną zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 28 marca 2025 r. w części, dotyczącej zasądzenia (punkt pierwszy wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy) od pozwanego – Bank S.A. w W. na rzecz powódki – A.N. kwoty 244.493,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 października 2020 r. do dnia zapłaty. Skargę tę pozwany oparł na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, tzn.: art. 382 k.p.c.; art. 378 § 1 k.p.c. oraz na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 498 k.c. w zw. z art. 499 zd. 2 k.c.

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi do rozpoznania, wskazując, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny w Gdańsku zaniechał

poczynienia jakichkolwiek ustaleń i rozważań merytorycznych wynikających ze złożonego wniosku dowodowego - oświadczenia o potrąceniu powoda dokonanego pismem z dnia 2 stycznia 2024 r. oraz zarzutu umorzenia wierzytelności powoda dochodzonych w niniejszym postępowaniu (co do którego to dowodu nie zostało wydane postanowienie o jego pominięciu), co uniemożliwia kontrolę kasacyjną wyroku Sądu II instancji i prowadzi do nierozpoznania istoty sprawy. W ocenie pozwanego Banku Sąd II instancji powinien dokonać własnych ustaleń faktycznych na podstawie uzupełniającego materiału dowodowego, przedłożonego w postępowaniu apelacyjnym w postaci dokonanego przez powoda potrącenia odnoszącego się do wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu, a tym samym ocenić czy doszło zgodnie z art. 498 k.c. do skutecznego potrącenia i umorzenia wzajemnych wierzytelności, a tym samym umorzenia wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu, co powinno (w przypadku uznania zasadności potrącenia) prowadzić do oddalenia powództwa. Takie rozważania powinny się znaleźć w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

We wnioskach skarżący domagał się, w szczególności, uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, tj.: w zakresie pkt. 1 tego wyroku, którym Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 20 stycznia 2023 r. w części dotyczącej zasądzenia (pkt 1) od pozwanego – Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki - A.N. kwoty 244.493,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 października 2020 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pozwanego powódka – A.N. wniosła o odmowę przyjęcia tej skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie, w razie jej przyjęcia do rozpoznania przez Sąd Najwyższy domagała się jej oddalenia, ponadto wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej, kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw - wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie uprawomocnienia się orzeczenia zasądzającego te koszty do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to

twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Należy podkreślić, że skarżący nie składał w niniejszym procesie oświadczenia o potrąceniu w trybie art. 203¹ k.p.c., lecz w postępowaniu odwoławczym powoływał się na oświadczenie powódki o potrąceniu (złożone w związku z wezwaniem jej przez pozwaną o zwrot wypłaconego kapitału), jednocześnie podnosząc w apelacji zarzuty przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji o nieważności umowy kredytowej i domagając się oddalenia powództwa w całości.

W konsekwencji nawet ewentualny brak merytorycznego zbadania w niniejszym procesie przez Sąd drugiej instancji skutków zarzutu potrącenia złożonego przez powódkę, ale w celu obrony przed roszczeniem pozwanego o zwrot spełnionego na jej rzecz świadczenia w wykonaniu nieważnej umowy, w sytuacji gdy pozwany w niniejszym procesie do zakończenia postępowania odwoławczego nie podniósł własnego zarzutu potrącenia, jak tego wymaga art. 203¹ k.p.c., lecz kontestował orzeczenie Sądu pierwszej instancji orzekające o nieważności umowy kredytowej, nie pozwala na podzielenie tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w znaczeniu wyżej opisanej przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania.

Należy jednak zwrócić uwagę, że Sąd odwoławczy odniósł się do złożonego przez stronę pozwaną w postępowaniu apelacyjnym wniosku dowodowego w postaci oświadczenia powódki z 2 stycznia 2024 r. (k. 404 i 405 – data nadania) o

potrąceniu, wskazując, że potrącenie to nie obejmowało należności stanowiących przedmiot niniejszego procesu.

Ubocznie odnotować też trzeba, iż Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej już wyjaśnił, że w razie stwierdzenia nieważności umowy kredytowej zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, konsument jest uprawniony do domagania się od przedsiębiorcy zwrotu świadczeń spełnionych przez konsumenta w wykonaniu tej umowy oraz odsetek za opóźnienie od momentu upływu terminu nałożonego na danego przedsiębiorcę do wykonania tego zobowiązania, po tym jak przedsiębiorca ten otrzyma wezwanie do zwrotu tego świadczenia (zob. wyrok z 14 grudnia 2023 r., C – 28/22). Powstanie stanu wymagalności roszczenia o zwrot świadczenia spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy oraz stanu opóźnienia w realizacji tego roszczenia przez zobowiązanego, nie jest uzależnione od stanowiska konsumenta co do braku jego zgody na dalsze obowiązywanie umowy zawierającej klauzule abuzywne (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 7 grudnia 2023 r., C - 140/22). Ponadto w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej również i przedsiębiorcy – w przypadku nieważności umowy kredytowej – przysługuje roszczenie o zwrot kapitału wypłaconego konsumentowi w wykonaniu tej umowy, z odsetkami za opóźnienie od dnia wezwania konsumenta do zapłaty (zob. wyrok z 15 czerwca 2023 r., C – 520/21 oraz postanowienie z 11 grudnia 2023 r., C – 756/22). Wreszcie istotnych wskazówek interpretacyjnych w kwestii wymagalności roszczeń kondykcyjnych konsumenta i przedsiębiorcy, a tym samym i wzajemnych roszczeń odsetkowych z perspektywy zarzutu potrącenia dostarcza wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 22 stycznia 2026 r, C-902/24.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 poz.1935 ze zm) oraz opłaty skarbowej od jednego pełnomocnictwa. Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98

§ 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

Władysław Pawlak

[PG]

[SOP]